

ERNEST H. LATHAM, Jr.,

istoric și diplomat american.

A fost atașatul cultural al Statelor Unite la București (1983-1987). Autorul volumelor *Timeless and Transitory: 20th Century Relations Between Romania and the English Speaking World* (Vremea, 2012) și *In Caesar's Household* (Vremea, 2013).

A publicat numeroase articole și recenzii privind România.

A readus în atenția cititorilor, cu un amplu studiu introductiv, volumul *Athene Palace*, de Contesa R. Waldeck (publicat apoi în mai multe limbi și ediții).

A revizuit, printre altele, articolele dedicate României în *Encyclopaedia Britannica*, 2000. Profesor Fulbright în România, la Universitatea Babeș-Bolyai din Cluj-Napoca și Universitatea din București (2000-2002).

Doctorat la Universitatea din București.

În prezent susține prelegeri despre România și Moldova la Institutul Diplomatic al Departamentului de Stat American.

ERNEST H. LATHAM, JR.

UN DESTIN CIUDAT

J. Breckinridge Bayne

**Un doctor american pe frontul românesc
1916-1919**

Ediția a II-a

În românește de Ioana Ieronim

„Stăteam acolo privind și știam că-mi va fi dor
de mica țară a cărei soartă am împărtășit-o.
Mă întrebam ce destin ciudat m-a adus aici.”

J. Breckinridge Bayne – Bugs and Bullets

**EDITURA VREMEA
BUCUREȘTI
2017**

PREFAȚĂ

CUPRINS

PREFAȚĂ.....	9
CAPITOLUL I	
Anii de început.....	13
CAPITOLUL II	
Drumul spre război	20
CAPITOLUL III	
Fața războiului	35
CAPITOLUL IV	
Misiune îndeplinită	53
CAPITOLUL V	
Întoarcerea în România.....	64
CAPITOLUL VI	
Încheiere.....	74
BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ.....	84
INDEX	89

Editor: VREMEA

Str. Constantin Dănilă nr. 14
010671, sector 1, București

telefon 021 335.81.31

www.vremea.ro

www.facebook.com/editura-vremea

e-mail: office@editura-vremea.ro

Glenn Torrey, profesor emerit al Universității de Stat Emporia, Kansas, mi-a împărtășit în repetate rânduri din cunoștințele sale despre războiul României în anii 1916-1919. Am apreciat în mod deosebit încurajările sale, precum și comentariile și sugestiile pe marginea manuscrisului cărții mele. Nu mai puțin recunoscător sunt profesorului emerit Glee E. Wilson, de la Universitatea de Stat Kent, Ohio, care mi-a oferit ilustrațiile relevante din colecția sa și a evocat, în beneficiul meu, amintiri legate de familia Bayne. Donațiile profesorului Wilson reprezintă o parte substanțială din colecția românească pe care o deține Universitatea Kent. Lectura sa meticuloasă a unei prime forme a acestei cărți mi-a fost de cel mai mare folos. Dennis Deletant și Bogdan Antoniu, de asemenea, au citit și comentat, în mod util, manuscrisul. Mircea Dorel Suciu, director adjunct, și Eduard Andrei, manager de programe de la Institutul Cultural Român din New York, au organizat simpozionul dedicat României în Primul Război Mondial, moment prin care a debutat proiectul Bayne.

Le mulțumesc lui Dorin Matei, redactor-șef al revistei *Magazin istoric*, și doamnei Silvia Colfescu, director al Editurii Vremea, pentru faptul că rezultatul cercetării mele vede lumina tiparului. Îmi rămâne să-i mulțumesc, cu toată sinceritatea, soției mele, Ioana, fără încurajarea, încrederea, dojana și dragostea căreia această carte n-ar exista. Am încercat să-mi exprim gratitudinea prin dedicație. Ar fi necuviincios să nu precizez că eu singur sunt responsabil pentru orice eroare de omisiune ori incluziune din cartea de față.

Ernest H. Latham, Jr.
București, 23 septembrie 2016

CAPITOLUL I Anii de început

Joseph Breckinridge Bayne s-a născut în 28 iunie 1880, la Washington, DC, al cincilea copil din nouă, dintre care doar șase au ajuns la maturitate, el și cinci surori. Tatăl său, dr. John Woart Bayne (1846-1905), și bunicul patern, dr. John H. Bayne (1804-1870), au fost, amândoi, medici de elită la Washington și în zonă. Bunicul era, în plus, și un cunoscut horticultor, căruia i se atribuie instaurarea roșiei ca legumă comestibilă. Tatăl avea cabinet particular în locuința familiei, pe Connecticut Avenue 1141, era profesor de chirurgie la Facultatea de Medicină a Universității Georgetown și conducea secția de chirurgie a celui mai mare spital din Washington, Providence, pe Capitol Hill. În războiul hispano-american din 1898, a fost voluntar în corpul medical al armatei. Mama lui J.B. Bayne, Mae Sue Ashby (1848-1932), era fiica lui Robert Stuart Ashby, la vremea lui căpitan în armata Statelor Confederate.

Familia a reprezentat o importantă valoare în viața lui Bayne, cele două ramuri, Bayne și Breckinridge, avându-și rădăcinile în era colonială. De exemplu, una dintre surorile lui, Gertrude Ashby Bayne (1884-1981), s-a căsătorit, în 1911, cu dr. Scott Dudley Breckinridge (1882-1941), care avea să fie colonel în Armata Expediționară Americană și Comandant al Spitalului american central din Franța. Ei au avut un fiu, John Bayne Breckinridge (1913-1979), și o fiică, Gertrude Bayne Breckinridge.

Pe când era student, în aprilie 1903, Bayne a făcut cerere să intre în Societatea „Fiii Revoluției Americane”, ai cărei membri erau urmașii militarilor din Armata Americană Continentală, cea care a luptat în Războiul de Independență al Americii. Petiția lui

Bayne se baza pe descendența din stră-străbunicul său, maiorul Andrew Leitch, mort în lupta de la Harlem Heights, ca aghiotant al generalului George Washington în Armata Continentală. După aceea a aderat la Societatea Cincinnatus, un grup încă și mai exclusiv, formată din urmași direcți, pe linie paternă, ai patrioților și militarilor din Armata Continentală, sau descendenți ai civililor care au contribuit activ la cauza independenței. Ca urmare a distinsei tradiții de familie, Bayne nu și-a folosit numele de botez decât în actele oficiale, renunțând la el complet sau notând doar inițiala J. Lumea îl știa ca „Breckinridge”, sau, pentru familie și prieteni, „Breck”.

Familia Breckinridge se regăsește, legată mai ales de statul Kentucky, de-a lungul istoriei americane. În secolul XIX, membri ai casei lor au fost reprezentanți în Congres timp de 32 de ani. Familia include, printre alte persoane de marcă, doi senatori și doi ambasadori. John Cabell Breckinridge (1821-1875), membru în cabinetul președintelui Buchanan și vicepreședinte al Statelor Unite, este cel mai proeminent dintre ei. În 1860, a fost contracandidatul lui Abraham Lincoln la președinția Statelor Unite. După înfrângerea în alegeri, s-a întors în Kentucky și a devenit general în Armata Statelor Confederației, unde a servit pe tot parcursul războiului, de multe ori în lupte grele – de exemplu la Shiloh, unde a fost rănit, sau la Chickamaunga. În 1865, Jefferson Davis l-a numit ministru de război al Confederației, el fiind ultimul care a avut această funcție. În același an, după înfrângerea Confederației, a plecat în exil. A revenit în Statele Unite în anul 1868, când s-a dat amnistia pentru toți foștii confederați.

Familia Bayne, mai puțin spectaculoasă, nu a fost însă mai prejos. În 1811, străbunicul, Ebsworth Bayne, a cumpărat cca 133 hectare de pământ în sudul statului Maryland. Aici, în jurul anului 1827, fiul lui, dr. John H. Bayne, a pus bazele unei plantații inspirat numită „Salubria” (în latină, *salubritas* înseamnă „sănătate bună”), fiindcă aici fiul și nepotul, doctori,

aveau să-și aibă cabinetul și locuința. Într-o seară de toamnă a anului 1834, Ebsworth și soția au plecat de acasă și, când s-au întors, i-au găsit la „Salubria” pe doi dintre fiii lor, John Henry și George Ebsworth, de 5 și, respectiv, 7 ani, grav bolnavi. După ce John a murit pe 7 noiembrie și George două zile mai târziu, au făcut autopsie și au constatat că băieții fuseseră otrăviți cu arsenic. Suspecta a fost descoperită pe loc, dacă, o sclavă afro-americană în vârstă de 14 ani, Judith, sau Juda. La interogatoriu, ea și-a recunoscut crima. Furase arsenic din cabinetul medical. A mărturisit, în plus, că le otrăvise în același fel, cu niște ani în urmă, și o fiică, în vârstă de numai câteva luni, despre care s-a crezut că a murit de holeră. Sclava a mai spus apoi că a încercat să dea foc „Salubriei”. După recunoașterea faptelor: intenția de incendiere, furtul și trei crime cu premeditare, sclava a fost pe loc judecată, arestată și condamnată la moarte de tribunalul din Marlborough, districtul Prince George. A fost spânzurată o lună mai târziu, pe 2 decembrie. Ea a fost, probabil, cea mai tânără persoană de sex feminin din Statele Unite executată conform legii. Cum execuția a fost ordonată de oficialitățile statului Maryland, fapt care îl priva pe dr. Bayne de proprietatea sa de drept, statul l-a compensat cu suma de 250 sau 300 de dolari. În ciuda experienței cu sclava, sau poate din acest motiv, dr. Bayne a devenit un mare susținător al emancipării sclavilor pe bază de compensare. El a făcut parte din corpul medical al Armatei Unioniste în timpul Războiului Civil, iar după război s-a implicat cu perseverență în efortul de educare a sclavilor recent emancipați.

„Salubria” a rămas proprietatea familiei Bayne de-a lungul anilor, ca reședință de vacanță, și la moartea dr. Breckinridge Bayne, în 1964, a rămas moștenire surorilor și fiicei sale. Au fost vândute, la anumite intervale, terenuri din cele 133 hectare pe care le-a avut ferma inițial. În 1981 conacul a ars, iar în 2006 s-a demolat ceea ce mai rămăsese din locuințele sclavilor. Comitetul de Conservare Istorică din districtul Prince George a retras „Salubriei” și celor aproape două hectare rămase titlul

de așezământ istoric, având în vedere că nu se mai păstrase nimic din clădiri. Pământul a fost vândut dezvoltatorilor imobiliari și inclus în zona de agrement Portul Național. Asta n-a însemnat însă și sfârșitul poveștii „Salubriei”. La Portul Național funcționează un centru pentru vizitatori, un spațiu expozițional și un muzeu, unde se face cunoscută, în detaliu, istoria „Salubriei”. Nu e de mirare că, dat fiind interesul crescând față de istoria până acum ignorată a populației afro-americane, episodul sclavei de 14 ani, Judith/Juda, ocupă un loc de frunte în narațiunea despre „Salubria”. Vizitatorul este invitat să judece evenimentele din 1834 fie drept delincvență juvenilă, pricinuită de confuzie sau dezechilibru mintal, fie drept o continuare a răscoalei lui Nat Turner, care izbucnise în statul vecin, Virginia, doar cu trei ani mai devreme, în 21 august 1831. În două zile de violență, răscoala dusese la moartea a 55-60 de albi, bărbați, femei, copii, și a peste 200 de afro-americani. Și atunci, nu este Judith/Juda, inspirată de Nat Turner, o eroină care a ripostat violent la violenta instituție americană a proprietății de sclavi? Arhivele statului Maryland răspund acestei întrebări, înregistrând-o pe Judith/Juda ca prima femeie din Maryland care s-a opus sclaviei.

Tânărul Breckinridge Bayne și-a urmat studiile în zona Washington, la Institutul Emerson și Liceul Episcopal din Alexandria, Virginia. La 18 ani, a fost trimis la liceul internat al Academiei Phillips, Andover, din Massachusetts. Aici a urmat anul trei, cel de mijloc, al cursului superior, cum se numea în 1898, fără să rămână până la absolvirea liceului. Foaia sa matricolă de la Facultatea de Medicină a Universității Georgetown arată că Bayne a urmat studii private în anul universitar 1898-1899. Datarea este inexactă, dacă nu se referă la perioada dintre sfârșitul anului la Andover și momentul în care Bayne a intrat la medicină, adică intervalul dintre sfârșitul primăverii și sfârșitul verii sau începutul toamnei anului 1899.

În toamna anului 1899, Bayne intra la Facultatea de Medicină, cu durată de patru ani, a Universității Georgetown. În

epoca respectivă, practica era să se meargă de la liceu direct la facultatea de medicină fără faza de *undergraduate* (ciclul I de studii universitare), practică astăzi. Cum Bayne n-a absolvit liceul, este de presupus că a fost primit pe baza rezultatelor școlare foarte bune și, putem presupune, a unor examene specifice. Probabil că poziția tatălui, de chirurg șef la Spitalul Providence și profesor de chirurgie al Facultății de Medicină, Universitatea Georgetown, a jucat un rol în admiterea sa.

Programa de studii medicale de la Georgetown era conformă cu standardul vremii, se studiau, de exemplu, anatomie, patologie, bacteriologie, ginecologie, chirurgie etc. Fiecare curs acoperea două semestre, de toamnă și de primăvară. În primii doi ani, Bayne a urmat șase și, respectiv, șapte cursuri; în ultimii doi ani programul a fost cu mult mai intens, cu 11 și 13 cursuri fiecare. Notele erau de la 1 la 3, acordate pentru un întreg an universitar, dacă nu se înregistra o diferență între semestre. În cazul lui Bayne, dintre cele 37 de materii parcurse în patru ani, o diferență între semestrul de toamnă și cel de primăvară (notate cu 3 și 2) a apărut la 4 materii. Rezultatele sale la studiu au fost bune, fără să fie excepționale. A absolvit cu media generală de aproximativ 2.

Îndată după absolvire, în 1903, a fost primit rezident junior la spitalul tatălui său, Providence, strada 2 SE nr. 116, Washington. Pasiunea tânărului doctor era chirurgia. Tatăl lui, șeful corpului medical, și doctori chirurghi ai spitalului, observând interesul lui Bayne pentru chirurgie și aptitudinile evidente în domeniu, i-au oferit condiții deosebite de formare cât a fost intern și apoi în anul de rezidență. Curând după aceasta, tatăl a murit. Bayne a trebuit să preia practica privată a tatălui său. Ar fi dorit să ocupe un post de chirurg, dar s-a considerat că este prea tânăr și are prea puțină experiență pentru aceasta, așa că a avut de ales între a fi asistent chirurg ori a ocupa o poziție plină în serviciul medical general. A ales, fără plăcere, postul din urmă, dar ulterior n-a pierdut nicio ocazie să participe la operații. (pp. 12-13) În anii de tihnă, spre sfârșitul

Marii Păci Europene, nimeni n-ar fi putut să prevadă nevoia uriașă de chirurgie cu care Bayne avea să se confrunte, un deceniu mai târziu, în România.

La sfârșitul rezidenței, Bayne a revenit la casa părintească din Connecticut Avenue, unde și-a deschis cabinetul privat în aceeași clădire ca și tatăl său. După șapte ani de practică medicală, fără evenimente deosebite, la Washington, ziarul *Evening Star* din 16 august 1911 publica nota prin care tatălui domnișoarei Olga Roosevelt confirma zvonul privind logodna dr. Bayne Breckinridge Bayne cu fiica sa și anunța că nunta urma să aibă loc la mijlocul lunii noiembrie. Nunta s-a oficiat, într-adevăr, pe 16 noiembrie 1911, la Biserica Episcopală Sf. Thomas din Dupont Circle. Preotul a fost reverendul John Prescott de la Biserica Episcopală Sf. Ana din Sayville, Long Island, prieten al familiei și nașul miresei. Ea făcea parte din familia Roosevelt de la New York, bunicul ei fiind fratele președintelui Theodore Roosevelt. Olga s-a născut la Paris, unde tatăl, Robert Roosevelt, se stabilise ca om de afaceri. Mama ei era Lilie O. Florence Hammersley. Crescută și educată la New York, Olga se mișca în cercurile cele mai înalte. În 1909 s-a mutat la Washington, în toiul ascendenței republicane, de la alegerea ca președinte a lui McKinley, la inaugurarea lui Woodrow Wilson, în 1913. După venirea la Washington, Olga a închiriat casa J. Fairfield Carpenter din strada 16, iar *Sunday Star* nota, pe 24 octombrie 1909: „Este prima iarnă pe care ea o petrece în societatea orașului nostru”. Olga a avut o viață socială intensă.

Nunta a fost marele eveniment monden al zilei. Pe 16 noiembrie 1911, *New York Times* punea relatarea despre nunta lor la loc de frunte, remarcând „marea eleganță a societății”. În ziar se observa că „podoabele florale sunt cele mai elaborate pe care le-a văzut capitala în acest sezon”, iar „suita miresei a depășit, în frumusețe și tinerețe, tot ce a cunoscut Washington-ul în ultimii ani”. Când mama ei a murit, la o vreme după aceea, lăsându-i o moștenire considerabilă, Olga a ajuns în categoria celor mai bogate 10 femei din Statele Unite. Un an după nuntă,

în 1914, s-a născut unicul copil al tinerei familii, Olga Roosevelt Bayne. Acum erau instalați în centrul capitalei, într-o locuință mare, pe New Hampshire Avenue NW nr. 1734.

În vara lui 1916, Primul Război Mondial făcea de doi ani ravagii în Europa. La un moment dat, dr. Bayne a hotărât, intempestiv, să plece voluntar pe Frontul de Vest, alăturându-se corpului medical al Armatei Britanice. Lăsa în urmă noua casă, soția, copilul mic și o poziție profesională confortabilă, pentru a se angaja în primejdiile și inconvenientele unui război de tranșee, temeinic instalat pe Frontul de Vest. În 7 august 1916, Bayne a făcut o cerere de pașaport pentru a călători în Anglia și Franța, ca să „studieze medicina militară modernă”, cu plecarea la bordul navei S.S. Philadelphia, din New York, pe 12 august, adică după doar cinci zile, și întoarcerea șase luni mai târziu. Adresa pe care a scris-o pe cerere: Washington, New Hampshire Avenue Nr. 1734. Scriindu-și memoriile aproximativ 28 de ani mai târziu, el nota „modul în care evenimentele excepționale ale timpului aprind imaginația omenirii” și explica propriul său motiv:

„Când ești contemporan cu desfășurarea unor evenimente majore, este natural să ai impulsul de a lua și tu parte. Pe 14 august 1916 plecam de la New York, pe mare, spre Anglia, pentru a mă alătura Aliaților în războiul mondial”. (p. 15)

ERNEST H. LATHAM, Jr., Ph.D.,
Res American historian and diplomat.

He served as the American cultural attaché in Romania between 1983 and 1987.

He is the author of the volumes *Timeless and Transitory: 20th Century Relations Between Romania and the English-Speaking World* (Vremea Press, 2012), *In Caesar's Household* (Vremea Press, 2013) and of numerous articles and reviews about Romania. He edited and reintroduced *Athene Palace*, by Countess R. Waldeck, republished in several editions and translations. He revised, i.a., the entries on Romania for the *Encyclopaedia Britannica*, edition 2000. He was Fulbright Professor in Romania, at the Babeş-Bolyai University in Cluj-Napoca and at the University of Bucharest (2000-2002).

He holds a Ph.D. from the University of Bucharest.

At the present time, he teaches advanced area studies for Romania and Moldova at the Foreign Service Institute (U.S. Department of State).

ERNEST H. LATHAM, JR.

WHAT STRANGE FATE

J. Breckinridge Bayne
An American Doctor on the Romanian Front
1916-1919

2nd Edition

"As I sat there I knew I was going to miss this little country whose fortunes I had shared, and I wondered what strange fate had guided me there."

J. Breckinridge Bayne – *Bugs and Bullets*

VREMEA PRESS
BUCHAREST
2017

PREFACE

CONTENTS

PREFACE	9
CHAPTER I	
The Early Years.....	13
CHAPTER II	
The Road to War	20
CHAPTER III	
The Face of War.....	34
CHAPTER IV	
Mission Accomplished.....	52
CHAPTER V	
Romanian Return	63
CHAPTER VI	
L'Envoy.....	74
SELECT BIBLIOGRAPHY	84
INDEX	89

VRMEAPRESS

14 Constantin Dănilă St.
010631, Bucharest 1

Phone 021 125.81.11

www.culturavivanta.ro

www.facebook.com/culturavivanta

e-mail: office@culturavivanta.ro

copied the Bayne papers in their vast holdings; Prof. Amanda Faehnel (Public Services Librarian, Special Collections and Archives, Kent State University Library); Ioana Popescu (Chief) and Oana Nicorescu at the Library of Letters, University of Bucharest, as well as the staff of the Library at the King Ferdinand National Military Museum in Bucharest. Glenn Torrey, Professor emeritus, Emporia State University, Kansas, at various points shared his extensive knowledge of Romania at war 1916-19. His encouragement is much appreciated, as are his comments and suggestions after reading the manuscript. No less appreciated is the help of Professor emeritus Glee E. Wilson, Kent State University, Ohio, who shared with me his collection of relevant photographs and his memories of meeting with the Bayne family. Professor Wilson's donations are no small part of the Romanian collection at Kent State. His meticulous reading of a draft of this book has been a major contribution. Dennis Deletant and Bogdan Antoniu both read and commented helpfully on the manuscript. Mircea-Dorel Suciu (Deputy Director) and Eduard Andrei (Program Manager) at the Romanian Cultural Institute in New York City arranged the symposium on Romania and World War I that began my involvement with Dr. Bayne. Dorin Matei, chief editor of *Magazin istoric*, and Silvia Colfescu, director of Editura Vremea, are to be thanked that my research ever saw the light of printers ink. It only remains to sincerely thank my wife, Ioana, without her encouragement, confidence, scolding and love this book and its translation into Romanian would not exist. I have tried to convey some of my gratitude in the dedication to her. At this point it would indeed be churlish not to make clear here that for any errors of omission or commission in this book, I and I alone am responsible.

Ernest H. Latham, Jr.
Bucharest, November 7th, 2016

CHAPTER I The Early Years

Joseph Breckinridge Bayne was born on June 28, 1880, in Washington, DC, the fifth of nine children, only six of whom survived to adulthood, he and his five sisters. His father, Dr. John Woart Bayne (1846-1905), and his paternal grandfather, Dr. John H. Bayne (1804-1870), were both prominent physicians in the Washington area. Dr. John H. Bayne was a noted horticulturist as well and is credited with establishing in the public's mind the tomato as an edible vegetable. As well as a private practice run from his office in the family home at 1141 Connecticut Ave. in Washington, his father, Dr. John W. Bayne, was also Professor of Surgery at the Georgetown University Medical School and Chief of Surgery at Providence Hospital, then on Capitol Hill, the largest hospital in the District of Columbia. He volunteered and served in the army's medical corps in the Spanish-American War of 1898. His mother was Mae Sue Ashby (1848-1932), whose father, Robert Stuart Ashby, had been a captain in the Confederate States Army.

Family was an important value in Bayne's life and understandably so as both the Bayne and Breckinridge families went back to colonial times and had intermarried. One of his sisters, Gertrude Ashby Bayne (1884-1981), for example, in 1911, married Dr. Scott Dudley Breckinridge (1882-1941), who would become a colonel in the American Expeditionary Force and Commanding Officer, Base Hospital, France. They had a son, John Bayne Breckinridge (1913-1979) and a daughter, Gertrude Bayne Breckinridge. While still in medical school, in April of 1903, Bayne petitioned for membership in the Sons of the American Revolution, a society of descendants of soldiers in the American Continental Army during the American Revolution.

His petition for membership was based on his descent from his great, great grandfather, a Major Andrew Leitch, killed in battle at Harlem Heights while serving as an aide to General George Washington in the Continental Army. Bayne later gained membership in the Society of Cincinnatus, an even more restricted group, composed of direct male descendants of commissioned officers in the Continental Army or Navy and leading civilians active in the revolutionary cause. Reflecting this familial pride, it was his practice throughout his life to never use his first name except on legal documents and otherwise either abbreviating his first name to a simple "J" or dropping it altogether. Thus he was known as "Breckinridge", abbreviated among his family and friends as "Breck".

The Breckinridge family resonates throughout American history. Usually associated with the state of Kentucky, a Breckinridge sat for that state in the House of Representatives for 32 years in the nineteenth century. The family included, among many other distinguished members, two senators and two ambassadors. As a member of President Buchanan's cabinet and a vice president of the United States, John Cabell Breckinridge (1821-75) was doubtless the most distinguished and famous. In 1860 he ran against Abraham Lincoln for the United States presidency; and when defeated in that election, he returned to Kentucky and was commissioned a general in the Confederate States Army. He served throughout the war, frequently in important engagements such as Shiloh, where he was wounded, and Chickamauga. Jefferson Davis appointed him in 1865 as the last Secretary of War of the Confederacy. With the defeat of the Confederacy in 1865, he fled into exile and only returned to the United States with the general amnesty of former Confederates in 1868.

The Bayne family, if less spectacular, was nevertheless prominent. Bayne's great grandfather Ebsworth Bayne bought 328 acres (ca. 133 hectares) of land in southern Maryland in 1811. There his son, Dr. John H. Bayne, built around 1827 a plantation, named appropriately "Salubria" (from the Latin

"salubritas" meaning "good health") as it became his home and office as well as a home of his physician son and grandson. From there he and his wife went out one evening in the November 1834. They returned to "Salubria" later that evening to discover that their two sons, John Henry and George Ebsworth ages 5 and 7, were seriously ill. When son John died that November 7th and George two days later, an autopsy was performed that revealed they had been poisoned with arsenic. Suspicion immediately fell on their nanny, a 14 year old African-American slave, Judith or Juda. When questioned, she confessed to committing the crime with arsenic she had stolen from the doctor's office and further admitted to having similarly poisoned an infant daughter two years before, a death that at the time was ascribed to cholera. For good measure Judith/Juda also confessed to having unsuccessfully tried to burn down "Salubria". Having now confessed to attempted arson, larceny and three counts of premeditated murder, she was immediately tried, convicted and sentenced to death in the Marlborough Court of Prince George's County. She was promptly hanged the next month on December 2nd. She thus became, in all probability, the youngest female ever legally hanged in the United States. As this hanging was ordered by officials of the State of Maryland, which had thereby deprived Dr. Bayne of his lawful property, he was compensated by Maryland some \$250 or \$300. Despite or perhaps because of this experience with an African-American slave, Dr. Bayne later became an outspoken advocate of compensated emancipation, served in the medical corps of the Union Army during the Civil War and following the war was tirelessly involved in efforts to educate the recently emancipated slaves.

"Salubria" remained Bayne family property over the years as a residence or vacation home and was willed by Dr. Breckinridge Bayne on his death in 1964 to his surviving sisters and daughter. Parts of the original 328 acres were sold off from time to time. In 1981 the plantation house burned down, and in 2006 what was left of the slave quarters was torn down. Thus with all physical structures gone, on January 12, 2012, the Prince

George Historical Preservation Committee voted to remove the designation as an historical site from "Salubria" and the 2.7 acres that remained of the original property. The land was sold to developers and has become incorporated in the recreation area known as National Harbor. That, however, was by no means the end of the story of "Salubria". At National Harbor there is a visitors' center that functions, as well as an exhibit space and museum. There the history of "Salubria" is told in some detail. Not surprisingly with the increased interest in the heretofore slighted or ignored African-American history, the story of the 14 year-old African-American slave Judith/Juda has a prominent place in the narrative of "Salubria." Thus the visitor is left to ponder if the events of 1834 are simply the story of a terribly confused, if not mentally unbalanced, juvenile delinquent. Or are they perhaps a continuation of Nat Turner's Rebellion which broke out in the neighboring state of Virginia only three years before, on August 21, 1831? Its violent two days resulted in the killing of between 55 and 60 white men, women and children and in the end more than 200 African-Americans. Is not Judith/Juda, thus inspired by Nat Turner, an African-American heroine who struck out violently against the violent institution of American chattel slavery? The Maryland Archive appears to have answered that question when it listed her as the first Maryland woman who was reported to have resisted slavery.

Young Breckinridge Bayne was educated in local schools in the Washington area, attending Emerson Institute in the District of Columbia and Episcopal High School in Alexandria, Virginia. When he was 18 years old, he was sent off to preparatory school at Phillips Academy in Andover, Massachusetts. He entered in the third year, the upper middle year as it was called in 1898, but only stayed the one year and did not graduate. His transcript from Georgetown University Medical School, however, records that Bayne was being privately tutored in academic year 1898-1899. This clearly is incorrect unless it is meant to indicate the period between the time he completed his year at Andover and

the time he entered the medical school, that is from late spring of 1899 to late summer, early fall of that year.

In the fall of 1899 he entered the Georgetown University Medical School and began a course of four years' study. At that time the practice was to go directly into medical school after graduating from secondary school without the four years of undergraduate study usual today. As Bayne had never graduated from secondary school, the assumption is that he was admitted based on his strong academic record and perhaps some special tests. Doubtless his father's positions as Chief of Surgery at the Providence Hospital in Washington and as Professor of Surgery at the Georgetown University Medical School were not without influence in his acceptance.

The medical curriculum at Georgetown followed the standard of medical schools at that time: e.g. anatomy, pathology, bacteriology, gynecology, surgery etc. Each course lasted two semesters, fall and spring. In the first two years, Bayne took six and seven courses each; the last two years his schedule was considerably heavier with eleven and thirteen courses each. Scholastic performance was marked on a scale of 1 to 3, and a course was graded on the entire year's work, unless there had been a spectacular difference in the fall and spring semester. In Bayne's case, of the 37 subjects he took in the four years, four had a 3 rating in the fall semester and a 2 in the spring. In the end his scholastic record was good, but not spectacular, and he graduated with an overall grade point average of approximately 1.9.

Immediately upon graduation in 1903, he was appointed a junior resident at his father's hospital, the old Providence Hospital at 116 2nd Street S.E. in the District of Columbia. His primary medical interest was surgery. His father, the hospital's Attending Surgeon and President of the Staff, and the other attending surgeons, noting Bayne's interest and special aptitude for surgery, offered him unusual opportunities for clinical training in that specialty during his internship and the following year of residence. His father died shortly after Bayne completed his residency. He was now faced with the necessity of picking